

...

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:

10.Gf.40.320/2023/3.

A felperes:

Felperes

Cím2

A felperes képviselője:

Osztrovics Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Osztrovics Livia ügyvéd)

Cím5

Az alperes:

Alperes

Cím1

Az alperes képviselője:

Dr. Habara Mónika egyéni ügyvéd

Cím6

A per tárgya:

kártérítés megfizetése

Az elsőfokú bíróság:

Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

37.G.40.869/2023/13-I.

A fellebbezést benyújtó fél:

felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes keresetét – amelyben a lakásszövetkezetekről szóló 2004. évi CXV. törvény 32. § (1) bekezdése alapján 177.800 forint kártérítés és késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest arra alapítottan, hogy az alperes a felperes vezető tisztségviselőjeként nem a felperes, hanem a saját érdekében nyújtott szolgáltatás ellenértékét fizette ki a felperes bankszámlájáról 2016. szeptember 6-án, november 14-én, december 15-én és 2017. március 27-én egyenként 44.450 forint összegben, amellyel a felperesnek kárt okozott – az elsőfokú bíróság ítéletével elutasította és kötelezte a felperest az alperesnek 15 napon belül 100.000 forint ügyvédi munkadíj megfizetésére.

[2] A határozat indokolása szerint az elsőfokú bíróság elsősorban az alperes anyagi jogi kifogására figyelemmel a követelés elévülését vizsgálta. Abból indult ki, hogy a felperes az alperessel mint volt vezető tisztségviselőjével szemben az ilyen személyekre irányadó szabályok megsértésével okozott kár megtérítésének követeléséhez való jogát érvényesítette és elsődlegesen azokat a tényeket volt köteles előadni és bizonyítani, melyek alapján megállapítható, hogy a követelés érvényesítésére az elévülési időben került sor, illetve az elévülést megszakította vagy az nyugodott. A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:22. § (2) bekezdése szerint az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé válik, a Ptk. 6:532. §-a szerint a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes. A perbeli esetben a kár a kifizetéssel következett be, az elévülés ezzel vette kezdetét, a tudomásszerzésnek az elévülés megindulása szempontjából nincs jelentősége.

[3] A felperes az elévülést nem szakította meg és az elévülés nem nyugodott, mert a tudomásszerzés előadott időpontjában (2020. július 23.) az elévülésből több mint egy év volt hátra. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a 2016. szeptember 6-án esedékes követelés 2021. szeptember 6-án, a 2016. november 14-én esedékes követelés 2021. november 14-én, a 2016. december 15. napján esedékes követelés 2021. december 15-én, a 2017. március 27-én esedékes követelés pedig 2022. március 27-én elévült. A közjegyzőtől rövid úton beszerezett tájékoztatás szerint a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelem 2022. november 4-én érkezett a közjegyzőhöz, vagyis azt a felperes Ptk. 6:22. § (1) bekezdésében meghatározott ötéves elévülési időn túl terjesztette elő. Az elévült követelést a Ptk. 6:23. § (1) bekezdése szerint – a Ptk. eltérő rendelkezése hiányában – bírósági eljárásban nem lehet érvényesíteni, ezért a keresetet elutasította és a tanúbizonyítást mellőzte, mert a felügyelőbizottság tagjainak tudomása az elévülés szempontjából nem volt jelentős.

[4] A felperes fellebbezésében tartalma szerint [a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 110. § (3) bekezdés] elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetnek való helyt adást; másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára való utasítására irányult.

[5] A fellebbezését arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság az egyébként helyesen megállapított tényekből a Ptk. 6:22. § (2) bekezdésének téves értelmezésével és alkalmazásával helytelen következtetésre jutott, a felperes ezzel kapcsolatos jogi érvelését nem vette figyelembe. Megismételte azt az elsőfokú eljárásban előadott hivatkozását, hogy csak akkor szerezhette tudomást a per tárgyát képező jogosulatlan kifizetésekről, amikor a felperes újonnan megválasztott jelenlegi ügyvezető elnöke a korábbi könyvelést átvizsgálhatta. Az elsőfokú eljárásban okirattal igazolta, hogy az alapszabálya szerint a közgyűlés kizárólagos hatáskörébe tartozik a tisztségviselő elleni kártérítési per megindításának elhatározása és a közgyűlés 2020. július 23-án kerül abba a helyzetbe, hogy erről a kérdésről határozatot hozhasson. Értelmezése szerint a követelése csak a közgyűlési határozat meghozatalával vált a Ptk. 6:22. § (2) bekezdése szerint esedékessé, hiszen amíg a közgyűlés nem határoz a kártérítési per megindításáról a követelés „nem létezik”. Mindezek miatt a kár nem a felperes bankszámlájáról való kifizetések időpontjában következett be,

hanem amikor a felperes úgy döntött, hogy a kifizetéseket jogosulatlannak minősíti és kártérítési pert indít, azaz amikor a közgyűlés a követelést esedékessé tette. Az alperes valótlanul állította, hogy a felügyelőbizottságnak tudomással kellett bírni a jogosulatlanul kifizetett számlákról, mert ezeket a bizonylatokat az alperes nem bocsátotta a felügyelőbizottság rendelkezésére. Sérelmezte, hogy az e körben felajánlott tanúbizonyítási indítványát az elsőfokú bíróság mellőzte.

[6] Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

[7] A Fővárosi Ítéltábla a felperes fellebbezését a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján – a Pp. 376. § (2) bekezdésében írt kérelem hiányában – tárgyaláson kívül bírálta el.

[8] A felperes fellebbezése megalapozatlan.

[9] A Fővárosi Ítéltábla teljes terjedelmében bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a fellebbezési kérelem korlátai között és megállapította, hogy az elsőfokú döntés a fellebbezésben megjelölt okból nem jogszabálysértő. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 6:22. § (2) bekezdésének, valamint a Ptk. 6:532. §-ának helyes értelmezésével és alkalmazásával határozta meg az elévülés kezdő időpontját és helytálló következtetéssel jutott arra, hogy amennyiben a felperest megilletné a kártérítés követeléséhez való jog, ennek bírósági eljárásban való érvényesítését a követelés elévülése kizárja.

[10] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezés kapcsán a következőket emeli ki. A Ptk. 6:22. § (2) bekezdése, valamint a 6:532. §-a félreérthetetlen és egyértelmű rendelkezést tartalmaz arra nézve, hogy a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor esedékes és ezzel veszi kezdetét a kárkövetelés elévülése. A károsodás bekövetkezésének időpontja szempontjából annak volt jelentősége, hogy a felperes a kárát abból származtatta, hogy az alperes vezető tisztségviselőként eljárva olyan ellenszolgáltatást (ügyvédi megbízási díj) fizetett ki a felperes bankszámláján rendelkezésre álló pénzeszből, amelyért nyújtott szolgáltatást nem a felperes, hanem az alperes vette igénybe, így díjfizetés a felperest nem terhelhette. A felperes fentiekben körülírt kára a Ptk. 6:522. § (2) bekezdésében meghatározott kárfogalmak közül a felperes mint károsult vagyonában beállott értékcsökkenésként értelmezhető [Ptk. 6:522. § (2) bekezdés a) pont], amely károsodás akkor érte a felperest, vagyis akkor következett be, amikor a felperes vagyona csökkent, amikor a keresettel érvényesített összeg kikerült a vagyonából. Ez pedig azokban az időpontokban történt, amikor az alperes rendelkezésére a számlavezető pénzintézet a felperes bankszámláját megterhelte, amelyre a felperes saját előadása szerint 44.450 forint összegű részletekben 2016. szeptember 6-án, november 14-én, december 15-én és 2017. március 27-én került sor. Ezekben az időpontokban kezdetét vette az egyes követelésrészek elévülése, és az elsőfokú bíróság helytálló megállapítása szerinti napokon évült el a perbeli követelés.

[11] Annak, hogy a felperes belső szervezeti rendje szerint a közgyűlés kizárólagos hatáskörébe tartozik a tisztségviselő elleni kártérítési per indításának elhatározása, a kárkövetelés esedékessé válása szempontjából semmilyen jelentősége nincs. Minden jogszabályi alapot nélkülöz az a fellebbezési érvelés, hogy a felperes követelése csak a közgyűlési határozat meghozatalával vált esedékessé, mert addig nem létezett. A felperes érvényesített joga alapjául állított kárkövetelmét nem a közgyűlési határozat, hanem a felperes által megjelölt fenti károkozó magatartás, illetve az ebből fakadó károsodás keletkeztette, a felperes kárát nem a közgyűlési határozat, illetve annak tartalma okozta, így értelemszerűen a határozat meghozatalával a kár nem válhatott esedékessé, a legfőbb szerv döntése legfeljebb az alperessel szembeni kárigény polgári perben való érvényesítésének feltétele lehetett.

[12] Ahogy azt az elsőfokú bíróság is helyesen értékelte a károsodásról való tudomásszerzés, valamint a követelés érvényesítését akadályozó egyéb menthető ok az elévülés kezdő időpontja szempontjából közömbös, a Ptk. 6:24. § (1) bekezdése szerint az elévülés nyugvására teremthet alapot. A nyugvásnak azonban a Ptk. 6:24. § (2) bekezdéséből következően csak akkor van az elévülési időre kiható jelentősége, ha a nyugvást előidéző ok megszűnéséig az elévülési idő már eltelt vagy abból egy évnél kevesebb van hátra. A perbeli esetben a felperes által megjelölt tudomásszerzés, illetve a közgyűlési határozat meghozatalának időpontjában, 2020. július 23-án, valamennyi követelésrész elévüléséből több mint egy év volt hátra, így a felperes által hivatkozott akadálnak nem volt az elévülési időt befolyásoló jelentősége. Erre tekintettel a tudomásszerzés körében előterjesztett tanúbizonyítás a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen volt, nem eredményezhetett volna az elévülés kérdésében eltérő döntést, ezért az elsőfokú bíróság a bizonyítás elrendelését a Pp. 276. § (5) bekezdése szerint alappal mellőzte.

[13] Mindezen indokok alapján az elsőfokú bíróság az elévülés kérdésében a jogszabályoknak megfelelő, érdemben helytálló döntést hozott, annak a fellebbezésben felhozott indokok alapján való megváltoztatására nem volt lehetőség és a másodlagos fellebbezési kérelem szerint a hatályon kívül helyezésre sem volt ok, mert az elsőfokú bíróság a tanúbizonyítási indítvány mellőzésével a fent kifejtettek szerint jogszabályt nem sértett, egyéb a hatályon kívül helyezést indokoltá tevő eljárási szabálysértést a felperes nem jelölt meg és ilyet a másodfokú bíróság sem észlelt.

[14] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[15] Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 364. §-a alapján alkalmazott 83. § (1) bekezdése szerint nem igényelhetette másodfokú perköltsége megtérítését. Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, felszámított másodfokú perköltsége nem volt, ezért a Pp. 82. § (1) és (3) bekezdéseire figyelemmel arról döntené sem kellett.

Budapest, 2024. március 19.

Dr. Kurucz Zsuzsánna s.k.

a tanács elnöke

Dr. Matosek Edina s.k.

előadó bíró

Dr. Kolozs Balázs s.k.

bíró